

Контр. почт. шадницї ч. 98.704.

християнсько - суспільний дневник.

„Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серця і віра руска“. — З Русланових посьальмів М. Шашкевича.

Рекламації лише неопечатані
є вільні від порта. — Оповістки
звичайні приймають ся по ціні
20 с. від стрічки, а в „Надісланім“ 40 сот. Подяки і приватні
донесення по 30 сот. від стрічки

Очизидво всі ті обчислення російських панславистичних і націоналістичних кіл оперті на інформації всяких Марушків можуть хіба деякі горстки запаморочених москвофільською дурійкою наразити на велими важку одвічальність, але не встигнуть захитати вірності і преданності руского населення до свого Монарха, а обчислення російських неурядових і півурядових кіл покажуть ся пустою мрією, котра може нанести самій Росії несподівані і необчислимі шкоди і над тим повинні одвічальні керманчі російської держави велими зріло і поважно призадумати ся.

„Так тепер стоїть справа українського університету, з чого виходить, що вона стоїть

*) Статут ж. у. с. Р. П. Т. § 3. — Прим.
Редакцій.

Та збори, з виїмом двох його прихильників, одноголосно заперестували проти його внесення а тим самим поставились усі зібрані

в опозицію до гадок п. Грабовенського і його жени. Тоді доперва зачала ся критика управи закладу, і то з педагогічного боку. Найперше — мимо пояснень директора про суть утративізму та мимо заяви учит. курсу п. Парил'яго, що тих 4 дічат є Русинки з руских домів, лише їх матери є латинського обряду, п. Грабовенський обстоював при своїм а надто накинув ся на дирекцію гімназії, що в канцелярії дирекції повинен висіти портрет Січинського, а не найбільшого нашого ворога Дембовського. Директор заявив, що се не курсу гімназії, але гімназія а директор дістав письменний наказ з ц. к. міністерства придержувати ся всіх норм і законів, які обов'язують державні гімназії — і доки буде вести управу, не допустят, щоб в канцелярії висів портрет Січинського. — Зрештою є там портрети Шевченка, Шашкевича, Франка, Лисенка, Мазепи, Романчука, є св'яті образи, але має бути портрет Пануючого (Цісаря) і наставника шкіл, котрому підлягає урядово і наша гімназія, що має надію на право прилюдности.

Такою критикою управи і таким недовірем до упрощеного на директора чоловіка, а звисного з своєї патріотичної діяльності в шкільництві, ми, св'ященники, яких сина побирали науку в академічній гімназії, дуже тим зістали діткнені, та не розуміли тої злости зі сторони заступника посла тим більше, що він сам був учеником теперішнього директора долиньської гімназії. Але ще дивніше стало зборам, коли при кінці нараз забрав слово делегат „Кр. Ш. С.“ о. Ваньо і попер гадки п. Грабовенського в сильно патріотичнім тоні! Вправді кінцевих гадок о. Ваня я не чув, бо для спізвеної пори був приневолений лишити збори (субота), але загальне вражіння відійс я дуже прикре, бо — як мовляв оден селянин, котрий двічі забрав слово в тій самій гадці — замість радити над організацією повітовою для збирання складок на гімназію, замість говорити, як ту гімназію удержати, тратили час над утративізмом семінарського курсу, над п. Дембовським, над польськими інтригами. Коли я вертав зі зборів, все стояв мені перед очима той селянин, що так здорово давить ся на нашу школу, що гадками своїми закасував не тільки президію, котра повинна була усеунути ті справи, бо не були в програмі, але закасував і всіх патентованих патріотів, що кричать, критикують, на чужих нарікають а самі під народом яму копають. Подаю се до прилюдної відомості, як вірний факт, якого та й н и на зборах не застережено зовсім.

Ось таку діяльність ведуть наші патріоти на повітах.

Гість не з Долиньщини.

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і привіднувати нам нових передилатників в кругах своїх знайомих.

Політичний огляд.

Міжнародне положення. Кореспонденційне Бюро видало такий комунікат: Міжнародне положення не змінило ся в останнім часі, як то вже кількразно стверджено з міродатної сторони, але лише довгим триваннем пересилена, яке викликало в певній часті прилюдности велику нетерпеливість, можна собі вияснити те, що ходять численні чутки, які спричиняють побільшене ествующого занепокоєня. І так від якогось часу в різних кругах говорять про пересилене між Австро-Угорщиною і Росією, а в зв'язі з тим про вібито близьку задирку між сими великодержавами. Наслідком сего, на жаль, настали в царині господарського життя занепокоючі прояви, які без потреби нанесли багато шкоди. Ми є тепер уповновласнені стороною найбільше компетентною до ствердження, що ці чутки є безосновні, що нема бесіди про заострене стану справи, що отже переляк, який часть населення влучує з подібними сензацийними донесеннями, є зовсім безосновний.

Відновлене тридержавного союзу. Союз, що ествє між монархіями і правительством Австро-Угорщини, Німеччини і Італії, вістав відновлений без якої небудь зміни.

Китайско-япанський союз. З Пекіна доносять, що Сунятсен зладив меморіал до предсідника Юаншкіа в справі китайско-япань

ского союзу. В тім меморіалі твердить Сунятсен, що балканські події довели до сего, що держави не потраплять боронити слабих організацій. Нема надії, щоби они перешкодили прилуці Монголії до Росії. Тому конечним є союз обох держав, в імені клича: Азия для Азийців і найтісніша злука з Япанією проти Росії!

Війна на Балкані.

Австрія, Сербія і Росія.

„Reichspost“ доносить з Білгорода, що зачав ся там сильний бойкот австрійських товарів. Бойкот переводить ся мимо напруженого політичного положення так, що навіть великі купці приневолені є прилучувати ся до бойкоту, який наносить їм багато шкоди. Уоруження проти Австро-Угорщини з дня на день більше бють в очі. Беріг Дунаю низше Білгорода обставлено артилерією. Напроти кожної більшої угорської будівлі стоять сербські армати з тамтої сторони Дунаю. До Крагуєваца привезено 30 вагонів воєнного матеріалу, здобутого на Турках. При турецьких карабінах замки показали ся за великі, тому чим скорше переробляють карабіни. Від двох днів зачали ставляти армати в здобутім Куманові і Прілепі. Сербські дневники що день приносять відомости про уоруження і рухи Австро-Угорщини і то з такими подробицями, що показує ся, що сербські військові власті зорганізували знамениту вивідуючу службу в Австро-Угорщині.

Сербські уоруження йдуть в горячковім темпі вперед. В арсеналах працюють днем і ночью.

В сербських дипломатичних кругах чияслять ся з тим, що розпочатий бойкот австрійських товарів мусить положене ще більше заострити. Оружну задирку з Австрією уважають в Білгороді загальною неминучою. В можливість якогонебудь уступства Сербії в користь Австрії в квестії адриєських портів в політичних кругах не вірять.

Після вістий, наспівших з Білгорода до Відня думають там загально і то переважно в правительствених кругах, що належить надіяти ся розв'язання австро-сербської задири в найближших днях. Міродатним сербським кругам ходить очевидно о се, щоби зискати на часі і покінчити уоруження.

В політичних віденьських кругах одіюють положення дуже песимістично. Загально панує переконання, що австрійське правительство не буде довше аволікати з рішучим полагожденням задири і що не має наміру чекати ні на вислід мирових переговорів в Лондоні ні на конференцію амбасадорів.

Верховодячі личности з угорської народної партії праці заявили, що міжнародне положення є дуже поважне і що уряд заграничних справ наміряє очистити спірні питання з Сербією ще перед зібранням конференції амбасадорів в Лондоні. Супроти сего треба ожити вже в найближшій тиждні рішачих кроків, бо Австро-Угорщина бажає поставити конференцію амбасадорів перед довершеним фактом.

В суботу прийняв цісар на послуханню гр. Берхтольда і мін. Залеского. Оба сі послухання позістають в зв'язі з теперішнім міжнародним положенням. Опісля відбув цісар в Шенбрунн одногодинну конференцію з інспектором бар. Генцендорфом.

Незвичайно остру статью містить „Новое Время“, питаючи, як довго ще російське правительство буде приглядати ся подіям в полудневій Словянщині.

Під проводом царя відбула ся в Царскім Селі воєнна конференція. В конференції взяв участь між иншими великий князь Микола Миколаєвич, комендант київського воєнного корпусу Іванов, шеф генерального штабу і кільканайцятьох вищих офіцерів.

До „Reichspost“ доносять, що Росія покликала досі під оружжя 300.000 жовнів. Дальші зарядження, які переводять ся етапами, є в ході. У військових кругах, що мають великий вплив на прилюдну опінію, уважають війну неминучою. Також проти Швеції виставляє Росія армію.

В поважних білгородських кругах панує думка, що становище російського посла в Білгороді Гартвіга є тепер о много сильніше як передше. В російських правительствених кругах бажано, щоби Гартвіга віділювати,

однак перешкодив сему великий князь Микола Миколаєвич, який в рішачій хвилі переконував царя, що діяльність Гартвіга в Білгороді є згідною з інтересом Росії.

Становище Італії.

Урядова „Polo Romano“ висловлює міністри Сан Джуліано признання за енергічний протест проти акції Греції на острові Сазено біля Вальони і заповідає рівночасно, що Італія зробить подібний крок в Білгороді, бо Драч і Ельбасан мусять остати при Альбанії.

Годить ся підчеркнути зусилля Росії в цілі відтягнення Італії від тридержавного союзу, щоби відокремити Австрію і Німеччину.

Чутка про сутичку.

На берлінській біржі колюпортовано вчєра чутку, що над боснійською границею прийшло до сутички між сербськими бандами і правильним австро-угорським військом. Потвердження сеї чутки ще не одержано. Треба прийняти її з засторогою.

Перед заключенем мира.

В Лондоні надіють ся, що мирові переговори будуть дуже скоро покінчені. Зачувати, що Болгарія що до головних точок мира порозуміє ся з Туреччиною. Наколи би інші балканські держави проволікали мирову конференцію, то Болгарія заключить з Туреччиною окремий мировий договір.

„Lokal Anzeiger“ доносить, що Греція нині підписує протокол в справі розв'язу з Туреччиною.

Засідання мирової конференції відбувати муть ся в палаті Ст. Джем в Лондоні. Сербське правительство іменує своїми повновласниками до мирових переговорів: бувшого предсідника кабінету Новаковича, предсідника скупщини Ніколіча і посла в Парижі Весніча; як військових відпоручників приділила Сербія ген. Бойовича і підполковника Аблювичя. Болгарія поручила повновласть: предсідникови собранія Даневому, послови в Лондоні Мадяровому і генералови Паприковови; дорадником Болгарії буде полковник Йостов.

Болгарські відпоручники, які мають брати участь в мирових переговорах в Лондоні відуть ся в Білгороді з сербськими відпоручниками і відбудуть спільні конференції. В сих конференціях вольме участь російський посол в Білгороді, Гартвіг.

Воєнні кроки Греції.

До Атен доносять, що грецькі батальони обсадили місцевину Сирракон і св. Юрій в віддаленю 4 годин дороги від Яніни. Грецька ескадра, зложена з 6 кораблів підплила до Дарданелів. Вічікують морської битви.

Греція із пересердя на Італію, яка заложила протест проти грецьких операцій на балканських побережжях, переслідує італійські кораблі, і грецькі воєнні кораблі арештували поштовий італійський пароплав „Adriatico“. Що з того вийде, не звисно.

Судьба Скутарі.

В цетинських політичних кругах твердять, що чорногорський король Никола не підписує лондонського мирового протоколу, наколи Скутарі не дістане ся Чорногорі.

Турецькі полонники в Болгарії.

Число турецьких полонників в Болгарії виносить загалом 18.000, в сім числі 350 офіцерів. Не почислено ту 6.000 Турків, взятих в полон в Солуні, які повинні були припасти Болгарам.

Болгарско-грецькі непорозуміння.

Дописець з Софії доносить до „Daily Telegr.“, що небагом буде відслонена тайна мнимих побід Греків. Цілий світ здивує ся, як его змістифіковано. Греки ніколи не натрапили нігде на більший опір із турецької сторони, бо Болгарія вже давніше прочистили Македонію з турецького війська, коли Греки скорим ходом йшли до Солуня. Ввели в блуд болгарського престолонаслідника кн. Бориса, який лише з чемности для Греків згодив ся, щоби разом вмашерувати до Солуня.

Турецько-грецькі переговори.

„Fr. Ztg.“ доносить, що грецьке правительство порозуміло ся з турецьким правительством що до зачатя безпосередних пе-

Сербська печать провокує.

Щоби подати образець відношення Сербів до Австрії, подаємо голоси деяких сербських часописів. І так: „Südslav. Corresp.“ доносить з Білгорода: Сербська печать виступає проти Австрії знова в вельми напраснім тоні. „Малий Журнал“ називає австрійську політику, яка хоче ударемити Сербії посіданє адриєської пристани розбишацкою. „Політика“ пише, що Сербія мусить для відзискання пристани над Адриєським морем посвятити все, а коли буде потрібно, то навіть ествование держави і народа. „Веч. Новости“ зазначають положення Сербії як вельми трудне і заявляють, що приятелі Сербії, здає ся, не є склонні надто ангажувати ся для інтересів Сербії. З сего виходить, що Сербія буде приневолена вдоволити ся тепер тим, що є можливим до осягнення, але лише хвилино. Що відложити ся — пишуть — се не утіє. „Стампа“ думає, що межі мировими умовами, які Сербія предложить на мировій конференції в Лондоні, найде ся відступленє Адриєського побережя від Сан Джіовані ді Медуа аж до Драча. Дневник сей надіє ся, що Туреччина на се згодить ся, а через се держави стануть перед довершеною подією. Навіть такий дневник, як сербський урядовий „Самоуправа“ виступає проти Ветмапа-Гольвега за его бесіду, яку він виголосив в німецькім парламенті і думає, що Австрія веде авантурничу політику і хоче зробити з Німеччини свого жандарма.

Зиски Чорногорці.

Окремий дописець „Таймса“ доносить з Цетинії, що було би похибною твердити, наче би Чорногорці осягнули підчас війни значні висліди. Підчас коли їх союзники відносили побіду за побідою, Чорногорці не могли навіть подужати Скутарі. Занятє Чорногорцями пристани Сан Джіовані ді Медуа і установленє там чорногорських цивільних властей не має найменшого значіння. Чорногорці мають вже пристань над Адриєським морем, а Сан Джіовані ді Медуа мало би для них лише тоді якусь вартість, коли би завали Скутарі. Се місто є ще в турецьких руках і імовірно при Турках полишить ся.

Просимо відновити передилату.

НОВИНКИ.

— **Календар.** Ві вторник: руско-кат.: Якова муч.; римо-кат.: П. Д. М. Лєор. — В середу: руско-кат.: Стефана прм.; римо-кат.: Дамазія.

— **Українське становище.** Під сим заголовком подало суботнійшнє „Діло“ таку нотатку:

„Нинішні довірочні збори найвишначнійших діячів усіх українських партій Галичини по основній дискусії заявили згідно, що з огляду на добро і будучність українського народу по обох боках кордону на случай оружного конфлікту між Австрією і Росією ціла українська суспільність однозгідно і рішучо стане по стороні Австрії, а против російської імперії, як найбільшого ворога України“.

„Зголошені резолюції й внесені передано упрavam усіх українських партій до розваження в цілі осягнення спільної, одноцільної акції“.

До сеї вістки додамо від себе ще такі замітки: Проводив зборам др. Кость Левицький, а в президії засідали ще др. Горбачевський з Чорткова і Мих. Павлик зі Львова. Окрім наших національних демократів були прошені на збори радикали і соціялісти. Християнських суспільників не прошено. Наші національні демократи, по приміру польських ендеків, вважають лише себе руским народом а соціялістів, а ще більше радикалів запрошують на свої маніфестації тільки „страха ради юдейска“ перед евентуальними виборами до парламенту і сойму. Отже запрошено д-ра Кирила Трильовського, що компромітував руску справу в парламенті казками фельдфебля про розп'яні багнети, запрошено п. Миколу Ганкевича, звисного з польських патріотичних соціялістичних маніфестацій, якого сторонника п. Вітика за брак лояльности супротив Австрії викинено з каварні у Відні. Для нас

місця там не було навіть в такій хвили, де важить ся доля нашої землі. Підносимо се як доказ національно-демократичної ексклюзивності. Наше, ясне становище в теперішнім положенню ми зазначили в цілій ряді статей, а будемо мали небагато нагоду ствердити його на зборах „Христ. сусп. Союзу“. Нині виявляємо нашу щирі радість, що таке саме становище заняли рускі національні демократи, які заявляють, що на случай оружного конфлікту між Австрією і Росією ціла українська суспільність одностайно і рішучо стане по стороні Австрії, а против російської імперії, як найбільшого ворога України.

— В справі укр.-руського університету. N. ff. Presse доносить, що новий начерк цісарського письма що до утворення укр.-руського університету містить отсі точки: 1) Утворення самостійного укр.-руського університету має наступити з шкільним роком 1918/19. 2) Осідок університету означити ся законодавчою дорогою. 3) Аж до часу утворення укр.-р. університету остають важними на львівському університеті всі дотеперішні постанови що до уживання мов, то значить, що львівський університет буде до того часу утратив свій статус. 4) Міністер просвіти має запропонувати спосіб що до іменования нових професорів для укр.-р. університету. 5) Управління стипендій для слухачів обох університетів наступить по думці постанов про фундації.

— Заява намісника д-ра Бобжинського. Вчора по полудні зібрав ся на наради в соймовім будинку соймове коло польське під проводом д-ра Леа. Предметом наради було: політичне положення, справа українського університету і соймова реформа виборча.

Підчас наради над першою точкою звернено ся з запитом до намісника, яке становище займає правительство супроти нинішнього загального напруження в краю. Намісник д-р Бобжинський відповів: На основі уваження міністра-предсідника можу зложити отсю авторитативну заяву:

„Міжнародне положення в останніх днях в нічмі не змінило ся, а чутки про заострення зовнішнього положення не мають підстави. Наші відносини до Росії є правильні, а чуткам про грозачу небезпеку війни не належить тому давати віри. Належало би проте, щоби зі сторони членів соймове коло зроблено відповідний вплив і виступлено проти ширення неоправданих і несправджених вістей. Дальше належить ствердити, що на тлі занепокоєння в краю виступив головний в кругах молодіжних рухів, котрого народно-патриотичного характеру не заігнана ся, який однак з огляду на висунувані рівночасно фальшиві преміси, наче би ті круги мали бути потягнені до мілітарних задач, будять обаву а навіть містять в собі небезпеку. З сєї причини влада в порозумінню з мілітарним органом старають ся як найбільше, щоби проти таких фальшивих преміс відповідним впливом і старанням над молодіжкою виступити. Буде також вдячною задачею представників обох народів, замешкуючих край, в своїм оточенню оскільки можна причинити ся до сего, щоби такий рух полегшений а небезпекою здержати“.

Наради протягнули ся до пізної ночі.

— Маніфестація громадської ради в Чернівцях. Дня 4. с. м. святкувала громадська рада міста Чернівців 64-літні роковини вступлення на престол цісаря Франца Йосифа I. величавою, поважною маніфестацією, цілком якої було виявити патріотичні почування черновецької громади під теперішню непевну хвилю. О годині 12. в пол. громадська рада збирала ся на святочне надзвичайне засідання, на котрім промовляв бурмістр бар. Фірт. Опісля уставив ся похід на площу Австрії, де перед пам'ятником Австрії зложено лавровий вінець і промовив радний гофрат Барлеон, який підніс миролюбивість нашого цісаря, котрий як в часі вступлення на престол так тепер по 64 роках панування переживає бурливі хвилі. — Відті рушив похід до пам'ятника поляглих жовнів, де промовив прав. рад. др. Норст. Візниця похід у дав ся до будинку краєвого правління, де вибрано депутатів, зложено у бурмістра бар. Фірта, обох заступників, Вайсельберґера і Войтка, радних Робачека, Леа і Коритовського, яку в неприсутності краєвого предсідника прийняв рад. двора Дузікевич. Депутация перенесла протокол святочного засідання і заявила лояльність громади для династії і держави. По відспіванню австр. гимну похід спрямував до ратуші, де учасники розійшли ся.

— Російські зрадники при робіт. „Słowo polskie“ в суботу пише: Російська пропаганда

ширять ся в напрасний спосіб на Лемківщині і прибирає такі форми, яким відвічальні чинники повинні сейчас зробити кінець. На Лемківщині вганяють (grasują) від довгого часу москвофільські агітатори, а вислідом сєї пропаганди є перехід кількох громад в ясельським повіті на православ'я. Жмигородський, дуклянский і ясельський повіт є тепер видном бішенства російської агітації. Недавно сконфісковано кілька десятків карабінів і амуніцію, яку везено на фірі до Граба. В сих днях в москвофільських селах: Душниця, Святкова і Граб відбували ся о півночі тайні збори, на яких агітатори підбурювали населення проти правління і взивали його до кривавого починства з Ляхами (ну а очевидно „мазепинцями“ — прим. Руслана). В місцевині Подорожна із зазвісних заряджень населення зачало бурити ся, вибито шиб в школі, грожено учителям Польщі і обурювано ся, що „Ляхи хотять робити повстання проти царату. Безсумнівно сї події є звисні міродатним чинникам. Віримо, що виступлять з цілою енергією, щоби обезпечити спокій в краю.

І ми в те віримо, бо по нашим інформаціям не менше грізна русофільська агітація веде ся в Брідщині, Жовківщині і в околицях Рави рускої. Постава тамошнього одурманеного русофільськими діячами і агітаторами населення є того рода, що слабкість в приміненню середняків охорони під сю хвилю є рішучо неказана.

— Визиваюче становище молодих москвичів. В останніх часах розгоріла ся завзята боротьба між студентами Москалями і Українцями у Варшаві і в Києві. Під заголовком „Проти українського походу“ пише про се київська „Рада“ ось як:

„Кождий день приносить нам все нові й нові факти протиаукрайських виступів на російській Україні. Будучий історик нашого відродження мати ме повне право назвати наші часи лихоліттям. В підмогу урядова й чорний зграї виступають не тільки ліберали з москвофільського табору, а навіть і більш поступові групи. Мене цікавлять в сей час протиаукрайські виступи серед студентства російських висших шкіл і то з того погляду, що в життю сїєї молоді, немов в мініятурі, відбивають ся всі течії, які можна спостерігти в громадському житті. А виступи сї надто характерні і заслужують на увагу. На власні очі мені довело ся бачити в київській політехніці — підчас виборів правління до загальної студентської бібліотеки-читальні — такий виступ лівого студентства проти Українців. Виступ сей навіть дивував декого своїм ворожим, войовничим настроєм. Перед активністю сего виступу лівих скорились і склали свою зброю навіть праві групи студентства. В відозвах, які були випущені від імени лівого студентства, Українців взивали „націоналістами“, „шовіністами“, „реакціонерами“ і т. далі. Наслідком сего виступу маємо те, що в „Правленіи бібліотеки-читальні“, яка має на меті обслуговувати інтереси всіх національностей, до яких належать студенти політехніки — нема ні одного Українця і український відділ обслуговує ся людиною, яка на українській літературі знає ся не більше, ніж на китайській.

„А в попередній числі „Рада“ маємо звістку з Варшави, в якій повідомляє ся, що в тамошнім університеті склала ся численна протиаукрайська організація, в яку ввійшло 21. земляцтво московське і білоруське. Наслідки тако „єднання“ протиаукрайських елементів в Варшаві такіж як і в Києві, „Вибори в студентську столову — зазначає дописець — пройшли під кличем „Долой малороссовъ и ихъ родцевъ!“ Звісно, ні один Українець не пройшов. На фільмольфічнім видлілі вибори трохи не закінчилися бійкою“.

Дальше в телеграмах „Ради“ находимо отсю вістку з Варшави: Українські дні в університеті, почавшись з четверга, 28. м. м. тягнуть ся ще й досі і скоро не закінчать ся. На фільмольфічнім, юридичнім і медичнім виділах виникла ціла низка негартних інцидентів при виборах членів правління у студентську столову. Українцям не давали на зборах говорити, обкидали обвинуваченнями без усіяких фактів. Допущено неправильний підрахунок голосів. Все се — вчинки бльоку великорусів і білорусів. Дня 10. м. м. у вестибулі університету були палкі суперечки між Українцями й Великоросами. Ідуть горячі змагання не тільки про вибори до столової, але й взагалі про українську культуру, мову і т. инш., що не признає ся більшістю студентів Великоросів.

1. с. м. у неділю на списі страв у столовій з'явилися написи з вживанем слова „мазепинці“.

— Українське Наукове Товариство в Києві відбуло дня 2. с. м. в домівці „Родина“ перше сїє осєні засідання. На засіданню прочитано два реферати: проф. М. Грушевського „Богдан Хмельницький перед повстанням 1648.“ і д. І. Чопівського „Промисловий Урал“. „Рада“ перекладе перший реферат отсими словами: „Маючи на меті дати характеристику Б. Хмельницького на основі тільки певних фактів, шановний професор передовсім зауважив на кількі бракує такої характеристики до нашого часу. Біографія Б. Хмельницького богата на легенди і дуже бідна на певні факти. Коли уродив ся Б. Хмельницький — добре не відомо: можна з певністю сказати тільки те, що приблизно його уродини припадають на останнє десятиліття XVI. стол. (1595 р.). Про батька Хмельницького маємо також мало відомостей: звісно тільки, що він був чигиринським урядником, а звідки прийшов до Чигирини — напевне невідомо. Можна думати, що вчив ся Б. Хмельницький в з'їзтській колегії, а не в київській бурі, як дехто думає, бо про пробування його в київській бурі не зосталось ніяких звісток, чи то споминів його сучасників. В 1637 р. ми вже знаємо Б. Хмельницького військовим писарем, а в 1638 він був одним з членів козачої депутації до польського короля, а що було з Б. Хмельницьким до сего часу — невідомо. Роки — з 1637 до 1648 — Б. Хмельницький спокійно прожив у своєму хуторі Суботіві, доглядаючи за своїм господарством, яке було дуже порядне. Увесь сей час Б. Хмельницький виступає як людина поважна і цілком лояльна що до польського короля і тільки сварка з Чаплинським та вороговане з чигиринським старостою Конєпольським, відібране від него (Б. Хм.) ґрунту, знущання над его сном і жінкою, яке вчинив Чаплинський, — тільки се вивело Б. Хмельницького з рівноваги, обурило і обидило его надто сильно і зробило з него повстанця проти короля. Рішивши силою доходити правди і права, Б. Хмельницький відразу перемінив ся. З того часу ми знаємо его як енергійного, розумного, рухливого; таким малюють его нам трохи не всі тодішні діячі, в яких ми знаходимо спомини про гетьмана. Доклад проф. М. Грушевського викликав жваву обміну думок у присутніх.“

— Окрядене церковної наси. В ноти з дня 3. на 4. с. м. закрили ся невисліджені досі влучинці до церкви в Болі Михайлів, розбили вертгаймівську касу і забрали з неї 3,540 К готівкою. Дивувати ся треба церковному комітету, що держав такі гроші без прсценту в своїй касі.

— Шпигунські сіти. В львівським карнім суді веде ся тепер слідство проти більше чим півсотні осіб, обжалованих о шпигунство в хосев Росії. Що дня напливають свіжі матеріяли. До арештованих в останніх часах під замітом шпигунства належить Северин Вакуліньський, син „руського“ священника з Білої коло Перемишля. Придержала его жандармерія на залізничім дворці в Станіславові. Вакуліньський, 43-літний мужчина без занятя, займав ся москвофільською пропагандою.

— Про страшну смерть о. Миколи Куницького. Сотрудника в Лежаниві, пишуть нам: „В понеділок, дня 2. грудня поїхав о. Куницький найняти в селі кіними до Грималова за орудами. З причини грошевого застою орудок не поїхав і о год. 10. вечером вертав домів. Нечайно на гладкій дорозі вирвав ся дишель з воза, а коли орчики почали бити ковий по ногах, они сполошили ся. Отець Куницький подав скоро дякови засьвічену ліхтарку, щоби візник бачив, куди має їхати, та в тій хвилі вилетіли дик і візник з візка, а поки що лишив ся сам о. Куницький, який не мав важок, у тим самим не міг здержати коний. За хвилю вилетів з візка о. Куницький під колесами найшов смерть. Одна рана була на скрині біля живчика, друга, глибока на шість сантиметрів крізь голову. Смерть наступила на місці. Візник і дик не потерпіли тяжше. Вбитого занесено до міщанської хати в Грималові, а над раном повідомлено про страшну подію осиротілу жінку, Наталію з Созанських і сина. Саме по страшній пригоді наспіла поштою асигната на платню, якої Польський від трьох місяців вичікував і візане до канонічної інституції на Заруде, одну з лиших парохій в Збаражчині. Покійник був братом о. Леонтия Куницького, духовника греко-католическої семінарії. Покійний був до-

брим сьвящеником, щирим народовцем і найкрасшим товаришем. В хвилі, коли отворило ся перед ним краще житє, Бог покликав его до себе. Его смерть покрила жалобою не лише жену і сина, але і матір-удову та трьох братів“.

— Лікарі Українці в болгарській армії. На звістку, що Болгарія виповіла Туреччині війну, виїхав зараз до Болгарії як доброволець, як се доносить „Здоровле“, лікар в Болехові і член українського лікарського товариства др. Константин Ікалович. Сей лікар вже не новиком в Болгарії, бо був перед роками через 10 літ прибічним лікарем тодішнього князя, а теперішнього короля Фердинанда. По десятилітній службі пішов він на пенсію і обняв місце лікаря в Болехові. Коли повсталала тепер воєнна метушня на Балкані, виїхав він знов до Болгарії, щоби віддати свої послуги в користь болгарського народу. З приводу неприсутності короля прийняла его королева дуже ввічливо і на її запрошення — замешкав в королівським коняку. Відтак приділено его як примаря до австрійської виправи „Червоного Хреста“, зорганізованої з рамени клініки проф. Айзельсберґа у Відні і він дійствує постійно в шпиталі в Софії. Зі сторони болгарської предкладають ему пропозицію, щоби лишив ся в Болгарії, бо з приводу розширення границь держави будуть потребувати дуже багато інтелігентних фахових сил. До тої самої австрійської виправи „Червоного Хреста“ є приділені ще двоє лікарів Українців, а то полкові лікарі др. Целевич і др. Малайюк.

— Всеполюський терор! Всеполюські загорільці старають ся всіма силами, щоби перешкодити скоршій полагоді справи українського університету і, щоби продовжати дальше українсько-польський спір. Коли тепер справа українського університету стала на трохи лучшій дорозі, внаслідок останнього цісарського відручного письма, всеполюський акад. сенат побоюючи ся, щоби не зменшив ся „stan posiadania“ удав ся вчора перед полуднем до соймове будинку, щоби тут поінформувати ся про стан справи у президії кола. Предсідник кола др. Леа привняв сенат в присутності члена президії кола, ґр. Скарбка і деяких послів. Підчас сего зложив др. Леа сенатові успокоючу заяву. Зараз однак на місці відер їх ґр. Скарбек і др. Гломбінський. По тім есім опустили сенат соймовий будинок — як пише „Słowo polskie“ — під найфатальнішим враженем.

— Намірений замах на поїзд. З Градця доносять: В особовім залізничім поїзді, що відїхав онді з Любляви до Відня, найдено вечером коло стації Цилі під лавкою воза III. класи пригатований до вибуху динаміт. Вибух сего динаміта знищив би був не лише цілий залізничий поїзд, але залізничий шлях. На найближшій стації опустили нагло сей перелі якийсь чоловік в сільським одязі і всів до иншого поїзда. На телеграфічне візване арештовано его небагом як підозрілого о намірений динамітний замах на залізничий шлях. Що се за чоловік, поки що не стверджено.

— Заборона військових кінематографічних знімків. Дійшло до відома міністерства війни, що в різних кінематографах представляють військові сцени, які з огляду на невідповідний вибір, або на лиху репродукцію, нарушують повагу армії. Крім сего могли би кінотеатри представляти прилюдно непокликані знімки військових сцен дискретної натури, протого видано заряджене, що від тепер на кінематографічні знімки в касарнях, на площах вправ, підчас маневрів і т. д., належить мати дозвіл міністерства війни. Знімки в полудневих провінціях монархії і в кріпостних областях є взагалі заборонені. Такі фільми будуть конфісковані.

— Хто уживає товарів з маркою У. П. Т., починає ся до піднесення поваги Товариства і піднімає жертву фабриканта на рідну школу — „Славянський день“. Оводішній неділі збирало в Києві жертви для союзних балканських держав. Збірка принесла 26,842 карбованців, а по потрученню видаєтків в квоті 2,300 карб. остало до розпоряджистости комітету 24,542 карб., які розділено в отсей спосіб: Болгарії і Сербії вислано по 6,000 карб., Чорногорії і Греції по 5,000 карб., а по 1,000 карб. дістали Стратова на шите біля для Славян і Міловідов на виріб перевязок для ранених Славян.

— Як в Сербії карають за „шпигунство“. З Білгорода доносять: По вибуху балканської війни уязнено в Білгороді цукорника Ів. Райзера, австрійського горожанина, під замітом шпигунства на річ Австрії. Обжалованого, котрому не дозволено на оборову, засудив

воєнний суд, хоч не було ніяких доказів вини, на 18 літ тяжкої в'язниці.

— **Грецький воєнний медаль.** Грецьке правителство замовило у угорського різьбяря Томи Цірмая, який мешкає в Парижі, воєнні медалі. Мають они бути з бронзи в числі 10.000 штук і є двоякого рода. Всі мають по одній стороні голову грецького короля Юрія, а по другій стороні на одних є воєнна стаття алегорична з написом (по грецьки) „Свята війна 1912“. — а на других грецький хрест, на якого раменах видно корони королівств Болгарії, Сербії, Чорногори і Греції. В середині хреста є напис (по грецьки) „Під тим знаком побідим“. Сей другий рід медалей є призначений імовірно для союзних військ.

— **Признане для австрійської армії.** Віденські часописи доносять: Болгарський король Фердинанд прислав міністрови кравової оборони ген. Георгію свою фотографію з написом: Dem Lehrmeister meiner Armees. Іменно офіцери болгарського генерального штабу образували ся в вісковій Академії в Вінер Найштадт під управою міністра Георгію, а много австрійських офіцерів перебувало ряд літ в Болгарії, де вправляли болгарську армію, яка виобразована зовсім на австрійський взір.

— **Геройська армія.** Найбільша частина мешканців Солуня се жиди, що суть імовірно потомками іспанських жидів, які в часі інквізиції втекли в Туркцію шукаючи захисту для себе в сїм місті. Коли тепер повстала війна між Турками а союзними балканськими державами, то солунські жиди були певні побіди Турків. Щоби Туркам приподобати ся, піддав солунський рабін тамошнім жидам гадку, аби утворити чисто жидівську армію, яка би виступила в обороні Турків. На поклик рабіна стала ся дійсно громадична чисто жидівська армія. Коли однак армія цілком зорганізувала ся і була готова до бою, розійшла ся вість, що в місті є уже Греки. Колиб се була армія зложена з одиниць иншого народу, то знайшла би ся певно в колії, не знаючи, що робити: чи бити ся з Греками і викинути їх з міста, чи може мирити ся з ними, як се зробили уже Турки. Але від чогож носить жид голову на карку? На се, щоби в даній хвилі зорієнтувати ся, що єму належить зробити. Отже жиди і солунські жиди яко рідна всіх прочих зорієнтували ся від разу, що в обороні ледачого Турка, який дав так соромно всюди побити ся, нема що ставати, а з другої сторони наражати ся на неласку побідника. Тож жидівська армія була перша, що стала кричати: Hoich die Greken! Vivait! Та Греки не порозуміли ся як видно, на тій лояльності хороброї армії і урядили, як донесли жидівські часописи, між жидами погром. Жиди піднесли крик, а навіть вислали двох депутатів до англійського міністра заграничних справ, аби поробив відповідні кроки, щоби Греків покарати. Коли мудрий Англієць не хотів пхати пальців між двері, тоді жиди погодили ся з судьбою і стали лише збирати жертви між своїми одновітцями зпо-за Солуня для потерпівших погром. Що більше той самий рабін, що збрав армію против ворогів Туреччини, отже і Греків, написав тепер до коменданта грецької армії довгий лист, описуючи в нїм свою лояльність і преданість для Греків і уповажняючи єго до оголошення прилюдно єго письма. Так стала ся жидівська армія голосною, хотай не дала ні одного стрілу до ворога Турків, а Турок переконав ся наочно, що на приятель жидів можна числяти тільки так довго, як довго єсть ся сильним. Колиж хто стане слабим, то жид відкидає єго, як видушену цитрину.

— **По що Китайці скуповують європейські часописи?** Європейцям впало в очи, що Китайці закупають багато часописів переважно англійських, французьких і німецьких. Се їм склїбляло, бо думали они, що Китайці стали прецінь раз цікавити ся життям Європейців і їх політкою. Тимчасом по якімсь часі показало ся, що Китайці окривають закупленими навіть найповажнішими часописами груди і черева. І тепер доперва вияснила ся ціла річ. Отсе у Китайців виробила ся думка, що часописи є одиними середниками против студени. Щоби отже не перестудити ся, закривають они ними черева і груди яко місця найбільше приступні для студени.

Оповідки.

— **З залізниць.** Дня 16. грудня о год. 9. відбуде ся в товарних магазинах стайці у Львові прилюдна ліцитація невідобраних товарів,

як: фіги, родзинки, вино розоліси, зеліза, сукна, чоботи суконні, рури і т. п., о скілько в межичасі не будуть викуплені.

Жаука, умілість і письменство.

— **Буддаїзм,** а старші системи індійської філософії і християнство, написав о. Ф. Шепкович. З п'ятитомної І. Данкевича в Станіславові 1912. стор. 368. 8°. Під сим заголовком вийшла що йно обемиста на науковій основі оперта розвідка про буддаїзм, котрий деякі люди намагали ся також популяризувати для руських ширших народних верств. З того огляду повинна би ся розвідка зацікавити нашу освічену суспільність.

— **Олександр Барвінський.** Спомини з мого життя. Перша частина (образки з громадянського і письменського розвитку Русинів в 60-их рр. XIX ст.) з додатком переписки Ст. Новачка, М. Лисенка і П. Куліша (з 10 портретами і двома картинками). Львів 1912. Накладом Я. Оренштайна в Коломиї. Стор. 336. (се видане творить 87—91 чч. Загальної Бібліотеки, видаваної Я. Оренштайном в Коломиї). Ціна 1 К 50 сот., в оправі 1 К 90 сот.

Телеграми

з дня 9. грудня

Відень. Архієпископ Франц Фердинанд був вчера у цїсаря на довгій послуханю.

Відень. „Die Zeit“ доносить, що міністерство війни наміряє убрати воєнків піхоти на зиму в воєнні сорочки.

Прага. „Pravo lidu“ доводить ся, що супроти недостачі грошей кравей урядники в Чехах від 1. січня 1913. р. будуть одержувати лише 75 проц. пенсії.

Варшава. В суботу помер ту лат. архієпископ Теофіл Вінк. Хосцяк Попаль в 87. р. життя.

Будапешт. (ТКБ). В суботу повторили ся звичайні демонстрації опозиційних послів перед соймом. Прийшло до невеликої авантюри, 3 особи арештовано.

Предс. Тісса повідомив в соймі, що вже минув речивець виключення 24 послів. Крім сего є виключених ще 27 послів. Приступлено до нарад над виїмковим законом на випадок війни і мобілізації.

Будапешт. (ТКБ). Сойм прийняв в суботу закон що до надзвичайних заряджень на випадок війни. Трете читанє закона відбуває ся нині.

Констанца. Від кількох днів їдуть туди з Росії до Болгарії великі транспортні конії, оружя і одяги. Перейхало туди також кілька тисяч спінзених „болгарських резервістів“, нема однак сумніву, що є се російські добровольці.

Рим. (ТКБ). В відповідь на запит в справі острілювання Греками Вальони і Сазено, міністер заграничних справ маргр. Сан Джюліано заявив: Італійське правителство повідомило правителство грецьке в приятель, не менше однак рішучий спосіб, що хоч бажає задержати повну нейтральність супроти військових операцій воюючих держав, то однак ніколи не дозволить на се, щоби залив Вальони, де лежить острів Сазено належав до Греції і мав бути підставою для грецької флоти. Такий крок зробила також Австро-Угорщина, з котрою остаємо в сердечнім порозуміню. Маємо надію, що та справа буде розважана відповідно до наших управнених інтересів і що сердечні взаємини, які лучать нас з Грецією, ще скріплять ся.

Париж. З Царгорода доносять, що рада міністрів постановила порушити на льондонській конференції справу запровадження обложених твердинь і просити о усуненє з Царгорода чужих воєнних кораблів.

Ліпск. „Leipz. N. Nachr.“ доносять, що домаганя військового сторонництва в Сербії є так далеко сягаючі, що становили би нехибно „casus belli“. Правителство старає ся всю ту справу проволічи, бо не має сили до поробованя військового сторонництва.

Париж. „Matin“ доносить, що брат царя, вел. кн. Михайло зрештигував з прав наслідства престолоа з причини морганатичного супружя.

Уряд парохіальний Терка (п. в місці) пошукує зараз дяка. 463(5)

Асекуруйте своє майко від огню в „Дністрі“!

Кожний Русин повинен асекуровати ся від огню, щоби на слухай пожежі не понести страти, бо достаток одиниці то добробит цілого народу.

Кожний Русин повинен асекуровати ся тільки в руському товаристві взаїмних обезпечень

„ДНІСТЕР“

Нема жадного иншого руського товариства асекураційного, тільки один

„ДНІСТЕР“

„ДНІСТЕР“ рахує найдешевші оплати заобезпеченя селянських будинків.

„ДНІСТЕР“ звертає кождорічний чистий зиск своїм членам; на рік 1911 вносить зворот 10%.

„ДНІСТЕР“ оцінює та виплачує шкоди по огни скоро і ретельно, а до комісії запрошує все двох господарів на оцінителей.

„ДНІСТЕР“ дає підмоги руським школам і бурсам, де виховують ся селянські діти. Люди асекуровані в „ДНІСТРІ“ можуть дістати позичку у всіх великих банках і в Товаристві взаїмного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністра“ вносять з кінцем 1911 року 3,353.305 корон.

„ДНІСТЕР“ приймає обезпеченя на житє у всіх догідних комбінаціях (на дожитє, посмертні капітали, посаги, ренти).

В „ДНІСТРІ“ можна обезпечити від крадени з вломом движимости всякого рода, а товариства кредитові готівку, цінні папери і векслі за дешевою оплатою премії.

Адреса „Дністра“: Товариство взаїмних обезпечень „Дністер“ у Львові, у власнім домі ул. Руска ч. 20.

Рух залізничних поїздів

обов'язуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середно-європейського.

Замітка. Поїзди поспішні означені г. р. б. друком. Години нічні від 600 вечером до 559 рано означені підчеркненням чисел мінутових.

Вігізд зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12:35, 3:40, 8:22, 8:35, 2:05\$, 2:45, 3:45*, 5:46†, 6:05, 7:00, 7:30, 11:40.
*) до Ряшева. \$) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мпани.
До Підволочиска: 6:10, 10:35, 2:16, 2:27, 2:50†, 8:40, 11:13.
†) до Красного. \$) від 15/5 до 30/9 включно що дня.
До Черновець: 2:50, 6:10, 9:15, 9:37, 2:25, 3:05*, 6:28†, 7:55*, 11:00.
*) до Станіславова. †) до Коломиї. *) до Ходорова кожного попередного дня перед неділю і святком.
До Стрия: 6:00, 7:30, 10:02 \$), 1:45, 6:50, 11:25.
\$) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим.-кат. свята.
До Самбора: 6:58, 9:05, 3:50, 10:56.
До Сокаля: 7:35, 2:21, 8:00, 11:35*.
*) до Рави руської (лише в неділі).
До Яворова: 8:40, 5:45.
До Підгаєць: 5:55, 4:53.
До Стоянова: 7:55, 6:00.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиска: 6:25, 10:55, 2:29*, 2:42, 3:07†, 9:01, 11:30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно що дня.
До Підгаєць: 6:09, 1:21*, 5:15, 10:40 \$).
*) лише до Винник. \$) до Винник лише в суботу і неділю.
До Стоянова: 8:12, 6:17.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6:28, 1:40*, 5:36, 10:59 \$).
*) лише до Винник. \$) до Винник лише в суботу і неділю.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиска відїздить о год. 2. мин. 16 по полудни з перону 2. Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відїздить о год. 2. мин. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станіславова відходить о годині 2. мин. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

Львокарські поїзди.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6:02.

!!!Купуйте!!!

одобренний Радою шкільною кравовою і видавним накладом „Видавництва Чина св. Василя В.“ в Жовкві підручник

д-ра Богдана Барвінського п. з. „Оповіданя з рідної історії“.

Підручник обнимає 190 сторін тексту XXXVI сторін ілюстрацій (числом 53) на кредовім папері і 2 мапки. В гарній полотняній оправі коштує всего 2 К 20 с.

Сей підручник є першим підручником рідної історії для руських середніх шкіл і дає шкільній молодіжці вперше повний образ нашої бувальщини. Писаний так, що надає ся не лише для учеників І. класу середніх шкіл, але при недостаті иншого підручника й для учеників вищих класів, для руських виділових шкіл, для семінарий і ліцеїв та до кваліфікаційних іспитів на народних і виділових учителів.

Надає ся він до науки в двочих та хлопчачих бурсах і інститутах, а ізза своєї приступности також для наших читальень, для селян і міщан. З хісном може повчити ся з него нашої історії й кожний освічений Русин, що не має часу розчитувати ся в обемистих книжках.

У Львові набувати можна в Книгарні „Наук. Товариства ім. Шевченка“, Ринок 10

Ол. Барвінський: *Значінє українсько-русского народу для Австро-Угорщини* (перекл. розвідки в Österreichische Rundschau з 1. мая 1912) ціна 20 сотиків. Дістати можна в книгарні Н. Товариства ім. Шевченка у Львові.

Брошуру:

Йосиф II. чи Ян Казимир? (з нагоди святкування мнимої 250-літньої річниці естования Львівського Університету).

можна набути в Адміністрації „Руслана“ і в книгарні Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові по 30 сот. за примірник.

Музичні струменти

як: скрипки, цитри, кларнети, труби, мандоліни і т. д. а також ровери та прибори до тихже, поручає по дешевших цінах як деінде: Упр. висилковий дім „ОРКАН“ Львів, Коперника 18. Соколом і Січам, ученикам і учителям великий опуст. Такж на рати. 388(20)

Прийзд до Львова
на головний дворець:
З Кракова: 2:22, 5:45, 7:25, 8:30, 1:10 10:06, 1:30, 2:00\$, 5:40, 7:25†, 8:25, 9:50.
*) з Тарнова. \$) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) з Мпани 15/6 до 30/9 включно що дня.
З Підволочиска: 7:20, 11:30, 1:50 \$), 2:15, 5:30 10:30, 10:48†.
†) з Красного. \$) від 15/5 до 30/9 включно що дня.
З Черновець: 12:05, 5:15 \$), 5:45†, 7:40, 10:25*, 1:55, 5:52, 6:26, 9:34.
*) зі Станіславова. †) з Коломиї. \$) з Ходорова кожного слідуючого дня по неділі і святі.
Зі Стрия: 7:28, 11:40, 4:25, 6:45, 10:19 \$, 11:00 \$) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділі і рим.-кат. свята.
З Самбора: 7:50, 9:55, 2:10, 8:30.
Зі Сокаля: 7:10, 1:25, 7:57.
З Яворова: 8:12, 4:20.
З Підгаєць: 11:10, 10:20.
Зі Стоянова: 10:01, 6:30.

на дворець „Львів-Підзамче“:
З Підволочиска: 7:01, 11:11 1:36*, 2:00, 5:10 10:12, 10:31†.
†) з Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно що дня.
З Підгаєць: 7:26*, 10:49, 6:29*) 10:01, 12:00\$).
*) з Винник. \$) з Винник лише в суботу і неділю.
Зі Стоянова: 9:21, 6:11.

на дворець „Львів-Личаків“:
З Підгаєць: 7:03*, 10:31, 6:11*, 9:41, 11:43\$).
*) з Винник. \$) з Винник лише в суботу і не

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиска відїздить о год. 2. мин. 16 по полудни з перону 2. Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відїздить о год. 2. мин. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станіславова відходить о годині 2. мин. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

Львокарські поїзди.

на головний дворець:

З Брухович: що дня: 6:55.

